

VIRVE

No. 3-4

Noored!

"Virve" astudes õppuritest koosneva ühingu aegkirjana uuesti avalikkuse ette, on ta enesele teinud kohuseks säada üles suurimaid, üli-
maid sihte, mis harmoneeriks kogu meie õppurkonna huvide ning vaade-
tega. "Virve", esinedes meie õppurkonna ühise vaimasünnituste ning
ning loova fantaasia sünnilapsena, tahab ta oma amete kohaselt olla
meile - noortele ühiseks siduvaks vahelüliks, ühiseks kõikesisalda-
vaks ning kõikenõitavaks vaimupeegliks.

Oleme noored ja kõikidel meil peitub vähemal või suuremal arvul
hingos elutormidest purustamatut ilusust, mürgitamatut elujõudu ja
kui meie selle kõik kokku kogume ning ühiselt, ühisel vaimustusel
ohvriks toome meie õppurkonna sünnilapsele - "Virve"le. Ainult siis
võime loota, et aegkiri "Virve" tõesti suudab omas ülessäetud sihis töö-
tada ja olla vääriline kogu meie õppurkonna peres. On ju üldine näh-
tus, et mis ühel - kahel raske ja etse võimatu, on see aga paljudel
kerge.

Kõike ülal nimetatud arvesse võttes pöörab aegkirja "Virve" toime-
tus kõikide P.G. õppurite poole ja palub, et kõik, kellele "Virve" saatus
ja hääkäärik kallid, jõudurööda toimetust kaastööga rikastaks ja iga-
pidi ülosehitatavast, loovast tööst osa võtaks.

Toimetuse.

NOORUSVERI.

Mis saal rinnas mu südant nii sööb

Valust igatsust lõkkele lööb? -

Vist närvalusalt läbistab

sooni noorusveri.

Tõttab pääajusse, tekitab tormi

Nagu tahaks muuta ta vormi

Kutsub, otsib, viimaks jälil' tõttab tagasi

sooni noorusveri.

Verede süleldusest sütilvad pihad

"Ärdas helluses tõusevad ihad;

Nagu laine, tekitades vahtu, ruttab

sooni noorusveri.

Ta sisiseb, visiseb ja sõnutult luiskab

Igatsusi, kui maiõhtu kulla seest puistab

Vallatult, jätab südame ja ruttab

sooni noorusveri.

Siniski ka lahutust, juhatus toob

Waimu värskendab — ka koguni uueks tad loob

Õõtsuvalt, lõõtsuvalt ruttav

sooni noorusveri.

T Ä H T I S T A E V A S . . .

Tähtis taevas, kuidas särad sa

Hämaruse vilus —

Su poole silmad tõstan ma,

Et näha sind öises ilus . . .

Kõik on vaikne vagane

Kuu tõuseb metsa tagan —

Kui väljas praksub pakane,

Siis sala luurab saatan.

Ei laula üksi linnu suu

Kuu kahvatut valgust jagab —

Vaikselt aeisab pöösas, puu

Kõik ilm rahus magab . . .

P Ü H A M V A L U.

Midagi tulist täitnud mu südant,
 Midagi lõhkevat, elutuld sähvavat.
 Raketina tuliseid sädemeid pilduv
 Süda mu rinnus, — mis söena põlev
 Ja teistel nii võluv,
 Kuhugi tikub ja elu mul rikub.

Midagi salaja südames õõtsumas,
 Keegi on õrnuse tuultel ka lõõtsumas;
 Hõõguv on rindkorv tulise ääsina,
 Energiat põletav söena, gaasina.

Tahaksin karjuda hõõguvast valust;
 Tervele ilmale reäkida asjust,
 Mida mu haiglane, haavune hing
 Tunda on saanud sinust — oh sautuse ving.
 Siiski ma otsin sind ööd kui päevad —
 Sa hingede valgus, ihade, aadete algus . . .

SU JUURE JU RUTTAN . . .

Su juure ju ruttan

Õöl hilisel ma.

Õrn noorusrind küllastund saabuvast õnnest.

Mõtlen ja mõtlen ainult mademoisellest.

Ehk küll kaugel sa,

Sinna siiski tõttan.

Väljas aga hulub

Tuul nii tormine.

Vihaselt kostub öövaimude kask: "talla"

Paksu leorina laskunud pimedus alla.

Siiski mul mehine

Meel rinnus veel peitub.

Edasi tõttan ma

Vaikselt üksinda.

Tee mul pikk ning pimedus vallutand loodust.

Joobun sust, kes sa pidand tilimaks voorust.

Tahaks kõndida,

Tuule kiirusel ma.

Tihtil ma pimedad

Komistan, kukun

Tõusen ning edasi hinges valmind sunnil

Ma kõnnin, nii hilisel vaimude tunnil.

Ju vaimus tukun

Su rinnal heledas.

See vaikne sügisõhtu, millal esimest korda, neiuks ja peiuks sirgunud noorpaar, vaatasid üksteisele sügavamale, kui seda üldse ilmas on võimalik, südamesse ja millal tema esimest korda laskis südamel kõnelda materiaalsete keelte kaudu - intiimsusest. Suhted tulisemad kui tuli, panid leegitsema Largo südame ja vastastikud intiimkübemed panid aluse tema tundelise hingelule, tundelisele - kui kunstnikule, kes oslas ilmutada tundeid uuesti lihtsate märkide - nootide - kaudu, kirjutatud valgele paberile, reprodutseerides mitte enam südame keelte, vaid lihtsate terastraatide kaudu. - Need luulelised kevadõhtud, seal õitsevate toomingute all . . . , kui naine meena huultel rippus ja need roosakad, lõõmendavad käed väänkasvadena ümber kaela ringlesid ja tunded naisõrnusega silitasid kunstniku südant.

Ja see naiskuju, kes nüüd kogu linnakese täheks on saanud, kes kui pärli seltskonnas ja roinalne, kasutatav pilk on mõõduandev kogu linnakese elule, saatusele; see on olnud viletsamatest viletsam. Ta oli kord moraalselt absoluutselt langenud, ta vilets naiskuju vingerdas kord ussina ebakõlbluse poris. Largo oli tema porist väljateonud ja kunstniku piinlikkusega porist pühtaks pesnud, ta oli temale uue kõlblise hinge sisse pannud ja õigete teele juhtinud. Endisest viletsast kujust löi ta

uue inimese, uue naiskaju, üliinimese, kaunistas teda naisornamenti-
 dega, pani talle iludana kirsi selga ja jumaluseni puhta tunde-
 lise hinge. Nii kõitus Largo selle naisel külge jäädvuseni, kes
 mõni aeg veel tagasi negatiivse naiskajuna poristel linnatänavatel
 hulkus, aga kes nüüd Largo kõrval esimese klassi seltskonda kuulub.
 Selle naiskaju kõrval lõi Largo omad paremad kuulsamad helitööd,
 saies naiselt tõukoid, ärritusi - tundelisi.

Kuid nüüd naine on unustanud oma intiimsõbra, ta on murdnud
 jääkülmalt oma töötuse, mis nii palavalt sai sel kuuväljel ööl
 öitsevate toomingute all kinnitatud; ta on ise ennast petnud. Ta on
 unustanud selle, kes teda on eluteole juhtinud; ta sai kõige sügav-
 mast kõlblisest porist väljatõmmatud ja alainimesest sai üliinime-
 tehtud; - kas ta seda siis on unustanud? - Üi on ta selle heateo juba a
 ammugi tasunud tumetega, intiimsoojusega? - Eks loonud Largo omad
 kuulsad tööd naisel ärritustel, eks naine oma jumaliku õrnusega pan-
 nud aluse töödele ja Largo oli ainult kui tööriist tema käes, mille
 abil neist intiimtunnetest kombineerusid helitööd. Mis tahab siis
 Largo veel temalt, kui tema abil on kuulsuse saavutanud? --
 Või on mehe südamele see heateo tundmata; võib olla ta üldse oli
 selleks liig mehina ja näeb temas kui inimest, kes häid karjaga te-
 sub.

Saali nurgast kuulub kilkav naeruhelin. Largo süda jahmatab, kõlab ffff . . . helid vahetuvad metsiku kiirusega, poogen ristleb õhus ja mõgana osava rüütli käes raiub lämmastat atmosfääri. Ta silmad miltuvad, ta ei näe enam midagi oma ümbruses, ta seisab kuskil õhus ja ta ise ei tea mida - mängib. Juba ammu peaks ta oma ettekande lõpetama, kui ta ikka mängib ja mängib ja helid muutuvad veelgi tormilisemaks. Kaotab mõttekajutuse, jalad ei talle alust: ta tunneb end vaaruvad ja langeb kuhugi põhjata kuristikku. Saalist kuulub kiljatust ja langeb eesriie.

Linnakene jäi ühe geeniuse võrra väesemaks, võib olla koguni terve maailm tundis puudust temast. Üks geniaalsuse ohver, rahatud elutormist langes närtsinult surmalavale. Kuid ka naine, kes Largo'le geniaalsuse aate oli hingesse pannud, kadus linnakese silmapiirilt ja häabus õhus, kui hommikune udu päikese kiirtel.

Kaks heterogeenset elementi ühinedes on hääbunud, kui positiivne ja negatiivne elukter ja sellest on saabunud uus element, millele on saatus jäädavalt algelomendi kuju vajutanud, et inimesed võiks tema keemilist reaktsiooni järeldaimata. Ainult veel ohvrisuitsuna on Largo'lt ja temaga seotud naisest jäänud järele vaimusünnitused ja elutuultel kanduvad nad laiale igasse maailma nurka.

Largo oli mänglevate elukterde ohver, mille lähtepunktiks oli

naine ja teda surmasid kihvtised tundnooled, sihtides kõige õr-
nemasse inimelundisse. Kuid naine oma (mängudaga) mänglusõga an-
dis talle tõuke loominguks, andis talle geniaalsuse. — Kas ei ole
siis naine kõikide geniaalsuste, ülivõimete, eadete ema? —
— Vastake! . . .

UNISTUS KEVADEST.

Usun, et kõigile on talle tüüvä, oma üksikõiksete külmade ilma-
dega. Süda, mis maljutud muredes igatseb millegi suurima — pare-
ma järelt, mille nimi oleks "kevad". Kevade kas ei sunni sa va-
na, kui noore palet õnnelikule naeratusole, kas ei too sa troosti
muredes maljutud südamele? . . .

Kui palju toob kaasa kevade, see elunooruse lõbus piiga, kes
üle maa lennates lilled aasal puistab, kes virvendama paneb ma-
heda, värskendava tuuleõhu oma tassete tüve löökidega. Kuis vaat-
tab kevadpiiga, näol õnnelik naeratus, kuidas soojad päikesed kii-
red viimsedki talve jäljed surmavad. Kuis vaatab ta unistades
ning õrnalt suudeldes igat tärkavat lillekest ning rohukest, see
valatu, lõbus kevade ruttab ja ruttab ühest kohast teise, kauem

kusagil peatumata; siin lendab lõõrites lõõke, kõrges siniõhus, saates omad siidant sulatavaid viise igale poole. Ojakeste vuliseb läbi põlduse — aasadae ning tema rahutud lained, mida soojad päikese kiired õrnalt suudlevad vallatales edasi, ühinedes veel mõne ojake-sega ning siis edasi rühkides kummi emakeste "more" sülla jõuavad ja süäl sügavatesse voogudesse kaovad, uinuvad. Eriti armas on kevade õhtu: päike hakkab alla vajuma, otse kui kullaga metsa latvu üle valades, nagu viimse kallistusega neid jumalaga jättes, siis kaob ta metsa taha, et puhata päevast, kuid siiski lõbusast teekonnast. Igalpool on haljas rohi, puud ilusalt rohelises kuuas. Magusalt lõhnavad lilled on oma nupud langu lasknud, milledele pääl kastetilgad otse pärlitena säravad. Kõik loodus pole veel kaugeltki puhkusele jõudnud, alles nüüd maitstakse magavast koset hilisõhtu konadust.

Jõe ääres lõhnavates toomingates lakutavad ööpikud omi konamaid lugusid, mille vahele end vee vulin ning kalade lakutamine segab, nagu tahtes neid laulkeid lauljaid näha. Kuid ööpik saadab omi ilusaid viise läbi luulalise nõiduva kevadõhtu. Ikka kaunimaks ning kaunimaks muutuvad ta vaiksed viisid ning ta laulab — laulab ja laulab . . . Ilus oled sa õrn kevade täis saladuslikku igatsust ja armastust! . . .

H Ä Ä P I M E D U S.

Oh tule, tule, tule . . . Sind ootan ja igatsen, sa mustav
pimedus. Kuule, kuid kohab mu veri suu poole, sa hea pimedus.

Ma armastan sind - sa hea pimedus - armastan, et oled nii häa ...
oled parem kui kõik teised. Ma usun sind - usun ja usaldan sulle
omad õrned mõtted. Ma ütlen sulle kõik - kõik ütlen sulle oma
armsemale. Ära räägi teistele, ära räägi neile midagi. Tead sa -
nad, need teised on kadunud, kuid las' neil olla päble, ma ju ar-
mastan sind.

. . . sa armastad ka vist mind . . . ütles, et armastad - siis
on mul häa, häa otsata.

Tule, tule, tule sa hea pimedus - su armsamal on valus. Loori
need valutavad haavad - nii . . . loori maid - nii, nii on häa . . .
sa ei tea kui häa . . .

Sa oled nii häa, lõpmata häa sa mustav pimedus - võta need tun-
ded siit - nii - Võta õrnalt ja vii sinna - sinna jah . . . Nii -
sa oled nii häa mu vastu.

Häa pimedus - näe, need mõtted sääl. Loori nad jäädavalt - nii...

Suudle mind - jah nii - nii on ju nii häa . . . kõik on vii-
mane, su huuled mu huulil. Tead sa - need teised on tigidad. Ära

lase mind nende küüsi -- ära jäta oma armsamat -- tal on siis valgus...
 sa ei teagi kui valgus võib mõnikord olla. Tule siis = tule sa
 hea pimodus ja loori need verest nõretavad valutavad haavad. . .
 siis eled sa nii häa . . .

Ma -- kuuled sa, ma armastan sind -- sa suudle mind . . .
 häa, lõpmata häa pimodus . . .

- 0 -

K A L J U.

Keset ulgumerd, keset metsikumat sügisaru seisab tummtõsiselt tükk kalju.

Kalub meri, mässavad lained, tantsivad vetevoed oma metsikumat tantsu ümber kalju . . . Kaugel, keset sügisöö pimedust lookleb verekarva väik, kuid kalju on rahulik . . .

Kui katab kard valge vaip laksuvate lainete suud, siis on vast kalju õieti tõsine. Kohisesdes ja vihast vahutades veerevad lained vastu kaljut, nagu (tehaks) tahtes teda purustada — enda kaisu kiskuda ning lõppude lõpuks merepõhja paisata. — Kuid kalju on kindel.

Asjata suanib torm ikka ning ikka uuesti laineid teda purustama, mis tagasi põrgates veepiisku kõrgele pritsivad, millest muist kaljule, muist lainete hõlma tagasi kukkuvad. Endiselt seisab kalju keset metsikumat leoduse tantsu — keset metsikumat lainete viha ja mõllu, nagu poleks tal midagi nendega tegemist.

Ta on sama rahulik, kui suvistel õhtudel ja öödelgi, kui vaikne on meri, kui tadasolt kõhisevad lained, kui kaugel lakutab ööpik oma tunderikkaid laule, kui kaugel kuulduvad inimeste appihüüded. Ei huvita teda ei lainete õrnad suudlused, ei ööpikute meelitavad viisid, ega inimeste appihüüded. Tummtõsiselt seisab ta ikka ja igavesti keset metsikumat tormi. — sügisöö pimedast, keset süvisöö kenadust.

Potsori Gümnaasiumi paremad tagajärjed kergejõustikus.

(võistlusprotokollide järgel)

50 mtr. jooks:	500 mtr. jooks:
Nemvalts E. - 7,8 - 1922.	Karro J. - I : 20,5 - 1923.
Tivik N. - 7,8 - 1924.	Tivik N. - I : 28,1 - 1924.
100 mtr. jooks:	800 mtr. jooks:
Nemvalts L. - 12 - 1923.	Piirisild E. - 2 : 27,1 - 1923.
Velikotnõi - 12,1 - 1924.	Kallas E. - 2 : 32,1 - 1924.
Kukka E. - 12,7 - 1923.	
Kudrāvtsēv - 12,9 - 1923.	1500 mtr. jooks:
Varik H. - 13 - 1924.	Piirisild L. - 4 : 56,2 - 1924.
	Kallas E. - 5 : 11,3 ⁺ - 1924.
200 mtr. jooks:	Savi A. - 5 : 16,4 - 1922.
Velikotnõi - 25,9 - 1924.	
Kukka E. - 26,1 - 1923.	2500 mtr. mardmaa jooks:
Kallas E. - 27 ⁺ - 1924.	Piirisild L. - 8 : 37,4 - 1924.
Bibikov J. - 27,1 - 1923.	Kallas E. - 8 : 50 - 1924.
	Härm F. - 8 : 55, - 1924.
400 mtr. jooks:	Nassar H. - 9 : - - 1924.
Piirisild E. - 60,7 - 1923.	Savi A. - 9 : 33,4 - 1923.
Kallas E. - 65, - - 1924.	Bibikov J. - 9 : 45, - - 1923.

+ saavutatud maakonna esivõistlustel.

Kaugus hooga:

Nemvalts E. - 5,80 - 1923.
 Kukka E. - 5,59 - 1924.
 Velikotnõi V. 5,47 - 1924.
 Belosubov A. - 5,43 - 1924.
 Kallas E. - 5,31⁺ 1924.
 Bibikov J. - 5,23 - 1922.
 Kudrãvtsov B. 5,15 - 1923.

Kaugus hoota:

Sujetov V. - 2,59 - 1924.
 Nemvalts E. - 2,54 - 1922.
 Kallas E. - 2,53 - 1924.
 Karro J. - 2,52 - 1924.

Kõrgus hooga:

Sujetov V. - 1,46 - 1924.
 Nemvalts E. - 1,44 - 1922.
 Kallas E. - 1,44 - 1923.
 Kukka E. - 1,33 - 1922.
 Kudrãvtsov B. - 1,31 - 1923.

+ saavutatud maakonna esivõistlustel.

O d a :

Sujetov V. - 39,53 - 1924.
 Kallas E. - 38,85 - 1924.
 Belosubov A. - 38,- - 1924.
 Look M. - 36,40 - 1924.
 Nemvalts E. - 34,65 - 1923.
 Piirisild E. - 31,43 - 1923.

K e t a s :

Piirisild E. - 30,05 - 1923.
 Kallas E. - 28,65⁺ 1924.
 Nemvalts E. - 28,40 - 1923.
 Belosubov A. - 27,15 - 1924.

K e t a s kahoga:

Kallas E. -46,70(25,43)-24.
 Sujetov V. - 41,98(21,78)-24.

K u u l :

Nemvalts E. - 8,85 - 1923.
 Bibikov J. - 8,66 - 1922.
 Kärner - 8,14 - 1924.
 Piirisild E. - 8,10 - 1923.

Maksimov — 8,02 — 1921.

5 : 54,6

Viekvõistlus:

Besti osak. meeskond

Kallas L. — 2029, 195⁺ — 1924.

(Luats, Kallas, Piirisild, Ja-

Piirisild L. — 1579, 375 — 1923.

gunde, Udras, Tairel, Laud,

Teatejooks 4 x 100 mtr.

Kukka, Bibikov, Hamvalts)

53,2 —

— 1922.

(Varik, Kallas, Karro, Kusmin)

1924.

Teatejooks 800 + 400 + 200 3 200 m.

4 : 30,9

(Piirisild, Sujetov, Kusmin, Kal-

las) — 1924.

Teatejooks ümber linna

4 : 40

Vene osak. meeskond

(Kudrätsev, Penkin, Sujetov,

Krajev, Prokoffjev, Anuschkin,

Grehev, Kusmin, Belosubov, Veli-

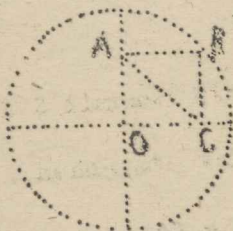
kotšai) — 1924.

+ saavutatud maakonna esivõistlustel.

Ü l e s a n n e N 1

Kus ehk kaudas on võimalik chitada maja, et kõik neli väli-
mist seina põhja poole olleksid:

Ü l e s a n n e N 2

$$O C = 5 \text{ cm.}$$

$$O A = 3 \text{ cm.}$$

$$A C = ?$$

Et "Virvo" N 2 ilmunud hindmõitatust keegi õieti ära ei ole lahendanud, jäi lahendajate vahel väljaloosimisele tulev male loo-
simata. Nimetatud male pääle kuulatatakse nüüd kiritöö võistluc
välja, päälkirja all: "Miks me õpime matemaatikat" Kiritööd ära-
tuua 25 märtsiks s.a. õppurühingu kirjade kasti.

Õppurühingu juhatus.

